

12

අධ්‍යාපන ආයතන හා කාර්යලෝකාන්තර සම්බන්ධය

මහාචාර්ය ලක්ෂ්මන් ජයතිලක

අද දින උපාධියකින් පිදුම් ලබන මේ තරුණ තරුණියන් පමණක් නොව, ආචාර්ය මණ්ඩලය ඇතුළු තවත් අය ලෝගුවලින් සැරසී සිටීම විශේෂ ලක්ෂණයක්. මෙම ලෝගුවෙන් ප්‍රකාශ වන්නේ කුමක්ද කියා සොයා බැලීම වටිනාව. මම අහල තියෙන විදියට, මෙම ලෝගුව අතීතයේ බටහිර රටවල ඇඳ තිබෙන්නේ යම් විශේෂිත දැනුමකට හිමිකම් කීවූ ගරුබුහුමන් ලැබූ බහුශ්‍රැත පුද්ගලයින්. ඒ අයගේ ලෝගුවේ පිටුපස, එල්ලෙන විවෘත සාක්කුවක් ද තිබුණා. දැනටත් බ්‍රිතාන්‍ය විශ්වවිද්‍යාලවල ඉහළ උපාධි ලබන අය අදින ලෝගුවල ද මෙම විශේෂිත සාක්කුව දක්නට තිබෙනවා. එදා ඒ උදවිය මගතොටේ ගමන් බිමන් කරන විට අසල සිටි සාමාන්‍ය රටවැසියන් ඒ සාක්කුවලට සල්ලි විසි කළා. එහෙම කළේ ගෞරව දැක්වීමටයි. ලෝගුව ඇඳි අයගේ නුවණැතිකමට කරුණු දන්නා බවට, බහුශ්‍රැත බවට ගරු කිරීමක් ලෙසයි. ඔවුන් ඒ මුදල්වලින් යැපෙන්නටත් ඇති. ලෝගුවත්, එදා උගත්කමේ සංකේතයක්ව පැවතියා. ඒ උගත්කම, උගතුන්ගේ පැවැත්ම හා ඔවුන්ගේ සේවය නිසා ජනතාව ඔවුන් මුදලින් හා වෙනත් තැඟි බෝගවලින් පුදනු ලැබුවා.

දැන් ලෝගුව කෙලින් ම, උපාධියක් ලැබුම සංකේතවත් කරනු ලබනවා. ඒ උපාධිය නිසා අපි, සමාජයේ විශේෂ තැනක් හා සුවිශේෂ ගෞරවයක් බලාපොරොත්තු වෙනවා. සමහර රැකියා සහ තනතුරු ලැබීමට උපාධියත්, සුදුසුකමක් හැටියට පිළිගන්නවා. උපාධියක් ලැබූ තැනැත්තා උසස් පෙළ සමත් කෙනෙකුට වඩා වැඩි පඩියක් බලාපොරොත්තු වෙනවා. මෙසේ විශේෂ සැලකිල්ලක්, ගෞරවයක්, වැඩි වේතනයක් සැබැවින්ම ලබන්නේ කොහොම ද කියන එක උපාධිධරයන්ගේ, විශ්වවිද්‍යාල ගුරුවරුන්ගේ, පාලකයින්ගේ සැමවිටම මුහුණදිය යුතු ප්‍රශ්නයක්. මේ අවස්ථාවේ ඒ ප්‍රශ්නයට දිය හැකි උත්තරය ගැන හිතන එක සුදුසුයි කියලා මට හිතෙනවා.

අනුන්ගේ ගෞරවයත්, විශේෂ සැලකිල්ලත් ලබන්න අප සුදුසු වන්නේ ඇයි? අපිට වැඩි දැනුමක් ඇති නිසා ද? යම් යම් කුසලතාවන් අප සතු නිසා ද? වැඩිදෙනෙකුට නොකළ හැකි දේ කරන්නට අපට පුළුවන් නිසා ද? අප සතු යම් බලයක් නිසා ද? එකට එකතු උනාම වැඩියෙන් කලබල හා හානි කළහැකි නිසාද? ලෝගුව ඇඳීමට සුදුසුකම්ලත් නිසා ද? ගරුකටයුතු පැවැත්මක් හා උගත් ලක්ෂණයන්ගෙන් පරිපූර්ණවීම නිසා ද? එසේ නැතිනම් අපෙන් විය හැකි නිස්සරණධ්‍යාන සේවය නිසා ද? එසේත් නැතිනම් අප අනුන්ට ගරු කරන නිසා ද?

විශ්වවිද්‍යාල අධ්‍යාපනයෙන් ලැබුණ දැනුම් හා කුශලතා අනුව අනිවාර්යයෙන් ම ගෞරවය ලැබෙන්න ඕන කියල අපි හිතුවොත්, එය හරිද කියල මට සැක හිතෙනව. දැනුමට ගෞරවයක් ලැබෙන්න ඕනෙ කියන අදහස බොහොම වෙලාවට දෙමව්පියන් හොඳට ඉගෙන ගන්නා දරුවකුට දක්වන සැලකිල්ල නිසා බාල කාලයේ සිටම අපේ සිත්වල තැන්පත්වන දෙයක් වෙන්න පුළුවන්. විශේෂයෙන්ම විද්‍යාවටයි ගණිතයටයි දක්ෂයෙක් නම්, බොහෝ දෙමව්පියන් එවැනි දරුවෙකුට හොඳ නරක කියා දීමට පවා පැකිලෙනවා. ඉතින් ඉබේට ම වගේ එවැනි දරුවන්ගේ හිස් ඉදිමෙනවා. තොරතුරු සම්භාරයක් කටපාඩම් කරලා විභාගවලින් සමත්ව තව තවත් තැඟි හා ගරු සැලකිලි ලබන කොට අපේ දැනුම නිසා අපි, පිදිය යුත්තන්ය කියන අදහස තහවුරු වෙන එක පුදුමයක් නොවේ. නමුත්, මේ විධියට විෂය කිහිපයක් දැනගෙන අවසානයේ දී උපාධි හා ඉහළ උපාධි ලැබීම විශේෂ සැලකිලි ලබන්නට තරම් සුදුසුකමක් ද? කියන එක සැක සහිතයි.

විෂය දැනුම ගැඹුරුවීමත් සමඟම, එහි පටුවීමක් ද ඇති වෙනවා. මෙය නියම බුද්ධි වර්ධනයට, නුවණැස පැදීමට පූර්ණ මිනිසෙක් ලෙසට දියුණුවීමට බාධාවක් වුනාදෝ කියා උගතුන් යැයි කියන ඇතැමුන් හා ගැටෙනවිට අපට හැඟෙනවා. ඇත්තෙන් ම එවැනි අයට දොස් කියන්න බැහැ. යම් යම් පටු අරමුණු ඔස්සේ යනවිට අනෙක් වර්ධනයන්ට කාලයක් නැතිවෙනවා. මිනිසෙක් ලෙස මුහුකුරා යාමට උවමනා අත්දැකීම් ලබන්න කියෙන අවදිය ඒ නිසා ඇතිරෙන එක නොඅනුමානයයි. අපගේ අන්ධානුකරණයට ලක්වන, බටහිර දියුණු යැයි සැලකෙන රටවල සිසු-සිසුවියන්ගේ විධිමත් අධ්‍යාපනය කෙළවර වන වයස කෙමෙන් ඉහළ යනවා. එය ඔවුන්ගේ අවශ්‍යකම් අනුව වන දෙයක් නොවේ. එය සිදුවන්නේ, දෙමව්පියන්ගේ හා සමාජයේ ඕනකමටයි. වැඩිහිටියන් වන තුරු ගාල් කර තබන්න, හානිදායක නොවන වැඩක යොදවන්න කියෙන ඕනෑමකම නිසායි. මෙසේ යෞවනයන් ගාල්කර තැබීම අස්වාභාවික යැයි අපට හිතෙනවා. එවැනි අධ්‍යාපන හා උසස් අධ්‍යාපන රටාව කෘත්‍රිම එකක්. එයින් ජීවිතයේ සැබෑ අභියෝගවලට මුහුණදීමටත්, ජීවනෝපායකට අවශ්‍ය පළපුරුදුකම් ලැබීමටත් තිබෙන අවස්ථා යම් ලෙසකින් ඇතිරෙනවා. අපට මඟපෙන්වීම් කරන ඇමෙරිකා එක්සත් ජනපදය, එංගලන්තය වැනි රටවල් මෙම ක්‍රමය නිසා දුර්වල වන බව විචාරකයින්ගේ අදහසයි.

අද අපේ පාසැල්වල ඉහල පන්තිවල දරුවන්ට, සරසවිවල උපාධි අපේක්ෂකයින්ට වගේම අනෙක් අයටත් ලබාදෙන විෂය දැනුම ගරුකටයුතු එකක් දැයි අප ප්‍රශ්න කළයුතුයි. ඔබ, ඔබේ ජීවිතය, මිනිස්කම, ජීවත්වන පරිසරය, මෙන්ම ඔබගේ ශරීරය ගැන දන්නා දේවල් ඔබගේ කය හා පරිසරය රැකගන්නා ක්‍රම, ඔබට තොරතුරක් ලැබුනා ම එහි සත්‍ය හෝ අසත්‍ය භාවය තීරණය කරන ක්‍රමය, යම් අරමුණක් කරා යන මං සැලසුම් කරගන්නා ආකාරය හා ඊට අවශ්‍ය කරන සම්පත් ළඟා කරගන්නා විදිය ගැන ඔබ, ඔබ දෙසටම හැරී අවංකව විමසා බැලුවොත්, ඔබගේ හැදියාවේ අඩුපාඩු කිහිපයක්වත් සොයාගන්න හැකිවේවි. එක දෙයක් නම්, නිතර නිතර අවධාරණය කරන්න ඕන. උපාධිය ලැබීමේ දී සටහන් පාඩම් කිරීම, විෂයට අදාළ පොත්-පත් කියවීම නිසා ම ගරුකටයුතු දැනුමක් ලැබුවායයි සිතීම මුළාවක් බව. උපාධි ලැබුවත් හැටියට අපගේ සුවිශේෂ කුසලතා ගැන ද කිව හැක්කේත් එයමයි. එවන් සීමිත කුසලතා, විශේෂයෙන්ම පුටුවක් උඩ වාඩිවී පහසුවෙන් කළහැකි දස්කම්වල ගෞරවණීයත්වය අප ප්‍රශ්න කළයුතුයි.

මොන වේදයකින්, මොන ශාස්ත්‍රයකින්, මොන ශිල්පයකින් වුවත් අපට ලබාගත හැකි ප්‍රමාණය, මිනිස් වර්ගයා එහි ලබා ඇති දියුණුව ඉතා සීමිතයි. ඉර හඳ පවතිනනාක් ඒ සීමිතකම එසේම පවතිනවා. ඒ නිසා අප කිසිසේත් මේ මේ දේ පරතරට ම දන්නවාය කියා උඩඟු විය යුතු නැහැ. උදම් ඇතිය යුතු නැහැ. අපි දක්ෂ ලෙස කරන හැම වැඩක්මත් එහෙම තමයි. අප කොතරම් ප්‍රවේශම් වුනත් කර්මාන්තයට සම්භාව්‍ය ක්‍රම වේදයක් යෙදුවත් ඒ හැම කටයුත්තකදීම ප්‍රයෝජනවත් ප්‍රතිඵල වගේ ම, අපද්‍රව්‍ය, අවුල් තත්ත්වයක් කොතැනක හරි ඇතිවෙනවා.

අධ්‍යාපන පද්ධතිය තුළ එක දිගට ම කාලය ගතකිරීම කෙළවරක් නැති පාරක් දිගේ ගමන් කිරීමක් වැනි දෙයක්. ඒ ගමන් පුළුවන් තරම් කලින් නවතා තමන්ගේ ජීවනෝපායට අදාළ වන වැඩක යෙදෙන එක ඉතාම සුදුසුයි. තමන්ට අර්ථවත් වැඩක් කිරීමට අරමුණු කරන දෙය ඉටුකර ගැනීමට අවශ්‍ය ආත්ම ශක්තිය හා සම්පත් හඳුනාගෙන එකතු කිරීමේ හැකියාව ඇති වූ විට ඉන් එහාට කරන ගණන නවත්වන එක සුදුසුයි. මොකද දැනුමෙහි සීමාවක් නැහැ. අප පැහැදිලිව ම දැනගත යුතු වන්නේ අප නොදන්නා බොහෝ දේ තිබෙන බවයි. කුසලතා වැඩිවන්නේ වැඩික යෙදීමෙන් පමණයි. ක්‍රමවේදයෙහි විස්තර පාඩම් කිරීමෙන් හෝ වැඩික යෙදෙන්නන් විවේචනය කිරීමෙන් හෝ කුසලතා දියුණු වන්නේ නැහැ. මේ නිසා තමයි උපාධි නොලැබූ අයත් ලොවේ නොයෙක් ක්ෂේත්‍රවල දස්කම් විස්කම් පාන්නේ. කායික හා මානසික සුවයෙන් ජීවත් වෙන්නේ.

මැන දී අපට කියවන්නට ලැබුනා ඇමෙරිකා එක්සත් ජනපදයේ කාර්මික හා ආර්ථික පරිහානිය ගැන කළ විවරණයක්. එය ඉදිරිපත් කළ අය, ජපානය, කොරියාව, තායිවානය, චීනය, සිංගප්පූරුව යන රටවල ප්‍රගතියට හා ඇමෙරිකාවේ පවතින පරිහානියට හේතු වශයෙන් දැක්වූයේ ඒ රටවල විධිමත් අධ්‍යාපනයට ඇති වැඩි සැලකිල්ලත් ඇමෙරිකාවේ දරුවන් හා දෙමවුපියන් අධ්‍යාපනය අවතක්සේරු කිරීමත් ය. නමුත් අපට තවත් කරුණු පෙනෙන්නට තියෙනවා. එකක් නම් රටක ආර්ථික ස්වභාවය වරෙක පිරිහෙනවා. වරෙක ඉහල නගිනවා. සැමදාම එකම තත්ත්වයක නොතිබෙන දෙයක් බව. අනික ඒ අළුතින් දියුණු වූ රටවල මිනිසුන් අධ්‍යාපනය අතින් කොපමණ ඉහල උපාධි ලැබුවත් සම්ප්‍රදායන් හා ප්‍රමිතීන් මෙන් ම පිළිගත් ක්‍රමයන් අනුගමනය කිරීම. පිළිගත් ක්‍රම අනුගමනය කරන බෞද්ධ හා චීන සම්ප්‍රදායන්ගේ උරුමකරුවන් නිතරම නව නිර්මාණ කිරීම ගැන උනන්දු වෙනවා. යම් වැඩක් කිරීමේදී යොදන ක්‍රම හා පිළිවෙත් අකුරට ම පිළිපදිනවා. වැඩක් ක්‍රමානුකූලව නිම කිරීමත්, ප්‍රතිසංස්කරණ හා විවේචන කිරීමත්, විය යුත්තේ අවස්ථා දෙකක් හැටියටයයි ඔවුන් පිළිගන්නවා. ඒ නිසා වැඩෙහි යෙදෙන අතරමඟදී තම තනි කැමැත්තෙන් වැඩක් බාල කරන්නේවත්, ප්‍රමිති කටුගා දමන්නේවත් නැහැ. තවත් විශේෂ කරුණක් නම්, අරමුණ කරා සැලසුමක් සහිතව සිත හා කය ඒකාග්‍රතාවෙන් වැඩ කිරීම ඉතාම සුදුසු යැයි පිළිගෙන කටයුතු කිරීම. අප රටේ තියෙන්නේ මීට හාත්පසින් ම වෙනස් ක්‍රමයක්. විධායක නිලධාරියාගේ සිට කම්කරුවා දක්වා බොහෝ දෙනෙකු වැයම් කරන්නේ පිළිගත් හා ප්‍රමිතිගත රටාව ගැන නොතකා මවාපෑමක් කිරීමටයි. මීට උදාහරණ එමටයි. තම වැඩ අතරමඟ නවත්වා විවේචනය කිරීමට අවස්ථාවක් ලබා ගැනීමටත් අපේ අය නොපැකිළෙති. එසේම ක්‍රියාත්මක කළ හැකි නව ක්‍රම හෝ විකල්ප ඉදිරිපත් කිරීමත් ඉතා විරලයි. අපේ රටේ සම්ප්‍රදායයන් ආශ්‍රිත සිත පුහුණු කිරීම පිළිබඳ හරවත් ක්‍රම පිළිබඳ ගැඹුරු අවබෝධයක් තිබුණත්, ඒවා සැබෑ ජීවිතයේ හා එදිනෙදා වැඩවලට යොදා ගැනීමට තබා මතක් කිරීමටවත් ඉදිරිපත් නොවේ. ජපානයේ ඉතා සාර්ථක ලෙස ක්‍රියාත්මක වන ක්‍රමවේදයක් වන “කයිසන්” හි අර්ථය “වැඩට යොදවන ධ්‍යානය” යන්නයි. අරමුණක් කරා වැඩ කිරීමේ කිසිදු ලැජ්ජාවක් හා පැකිළීමක් නොමැතිව එදිනෙදා ජීවිතයට හා කර්මාන්තවලට ක්‍රමවේදය යොදා ගැනීමෙන් ඔවුන් ලැබූ ප්‍රගතිය අතිමහත් ය. අපගේ උපාධිධරයන් ධ්‍යානය, සතිය, සංවරය හා අරමුණකට වැඩ කිරීම ගැන සිතනවා ඇත්දැයි මම නොදනිමි.

අද විශ්වවිද්‍යාල පවත්වාගෙන යාමත් ප්‍රශ්නයක් වෙලා. බොහෝ තැන්වල පාලනය අවුල් සහගතයි. මනා පාලනයකට හොඳ මඟක් තමයි කිට්ටු සම්බන්ධතාව. ශිෂ්‍යයෝ සංගම් පිහිටුවනව, කණ්ඩායම් ගැහෙනවා, කලබල කරන්න තමයි හදන්නෙ කියල ඔවුන්ගෙන් ඇත් වෙන්න බැලුවොත් අපි දුර්වල වෙනවා. බොහෝ අවස්ථාවල ශිෂ්‍යයින් සංවාදශීලී පිරිසක්. ඒ නිසා ඔවුන් හා අප අතර පවත්නා ආශ්‍රය, සම්බන්ධය, සමීපවීම අවශ්‍යයි. ජීවිත හැඩගැස්ම සමාජ ඇගයීම්, ආචාර ධර්ම පිළිපැදීම වැනි දේවල්වලට අපෙන් මූලිකත්වය අවශ්‍යයි. දුරස්ථවීමෙන් නොදනුවත්ව ම අපෙන් ඔවුන්ට පාඩුවක් වෙනවා අපේ සේවය ශිල්පය දීමට පමණක් සීමා නොවිය යුතුයි. එසේ වුවහොත් අනාගත පරපුර නියම හැදියාවක් ලබන්නේ නැහැ. ඒ නිසා අපි ඕනෑකමින් ම ශිෂ්‍යයින් සමඟ සම්බන්ධ විය යුතුයි. කිසිදු ශිෂ්‍යයෙක් අවතක්සේරුවකට ලක් නොකළ යුතුයි. බාලයෙක් ය, මෝඩයෙක් ය, කියලා වෙන් කළයුතු නැහැ. අපේ හොඳම මිත්‍රයන් විය යුත්තේ ශිෂ්‍යයන්. මම ඒ මිත්‍රත්වය පවත්වාගන්නා නිසා එහි අගය හොඳින් දන්නව. ලංකාවේ කොතනකට ගියත් මට මේ මිත්‍රයින් හමුවෙනවා. මට ඔවුන් ආදරෙයි. ඒ නිසා මම කොතනකවත් තනි වෙන්නේ නැහැ.

මම ප්‍රාර්ථනයක් සමඟින් මගේ කථාව අවසන් කරන්නේ නැහැ. කැපවීම මහන්සියෙන් වැඩකිරීම සිදු නොවන්නේ නම්, ඒ ප්‍රාර්ථනය හිස් දෙයක් වේවි. තමන්ගේ ලොව ඇතිකර ගත යුත්තේ තමන්මයි. ඒ නිසා අරමුණු ඉටුකරගන්න.

ස්තූතියි.

The Link between Educational Institutions and the World of Work

Prof. Lakshman Jayathilake

The wearing of cloaks by not only the graduands, but also the teachers and others is a special feature of this occasion. It is apt to know what is signified by this cloak. According to what I have heard, cloaks were worn in Western countries in early times by venerated persons of erudition and learning. Their cloaks had an open pocket hanging at the back. Even now cloaks worn by those who have received higher degrees from British universities have this feature. In olden days when the personages wearing cloaks went about, ordinary folk threw coins into those pockets. This was done as a mark of reverence; to honour their wisdom, knowledge and great learning. The personages may have even depended on the money thus collected for their livelihood. The cloak was in those days a symbol of being educated. The education, the conduct and service of the educated ones merited the offerings they received.

Today your cloak directly signifies that you have received a degree. Because of this degree you may expect specific positions and special respect from society. The degree is considered the necessary qualification for various appointments. A person with a degree expects a higher salary than one who has only passed the Advanced Level. How one could come to deserve special attention, respect and remuneration due to the possession of a degree is a question that should be faced at all times by graduates, university teachers and university authorities. I feel that we should ponder on the question on this occasion.

How do we become worthy of the respect and special attention? Is it because we have more knowledge than others? Is it because of our special skills? Are we able to do things which most others cannot do? Is it due to us having a greater power? Are people intimidated by our ability to cause a greater commotion and to do more damage when we get together? Is it because we are entitled to wear the cloak? Is it because we have an honourable conduct and noble appearance? Do people feel that we are dedicated to a selfless service? Or, is it because we respect others?

I doubt whether we would be correct if we were to think that we can compulsorily command respect because we have the knowledge and skills resulting from a university education. That we should be respected because we know is perhaps a notion created during childhood because of the regard parents have for a child who is doing well at studies. Specially, if the child is good in science and mathematics, parents are reluctant to even guide him about what is 'right' and 'wrong' It is not surprising that such children become swollen headed automatically. When children do a lot of 'cramming' of information to pass examinations and receive prizes and honours as a result of doing better than others, it is not surprising that the idea that we are worthy of great respect as a result of possessing subject

knowledge gets confirmed. It is, however, doubtful that being awarded degrees and higher degrees after specializing in some discipline or other entitles us to special respect and regard.

When one specializes deeply in a subject area he also, thereby narrows his horizon. When we see the conduct of some so-called highly educated people we begin to wonder whether their very specialization has hindered the development of wisdom, clarity of vision and the development towards full human stature. Truly, we cannot find fault with such persons. When one pursues such narrow goals, one may not simply have time to spare for other essential personal development. The opportunities, to undergo the experiences to become a mature adult may often be denied to one who chases after deep specialization in a discipline.

The age at which adolescents leave formal education in the so-called developed countries of the west which we have been blindly imitating, has been going up steadily. This does not happen due to demands from the work-places for people with greater knowledge and skills. It happens because of the need of parents and the society 'extend the adolescence' and keep the offspring herded and prevented from engaging in unwholesome activities. We feel that keeping incipient adults herded in classrooms is an unnatural thing. The education and higher education processes used in such instances are contrived and artificial. The students may in some way be even deprived from having opportunities for facing real life situations and gaining valid experiences for a livelihood. Some critics are of the opinion that countries like the United States and England are weakened as a result of this deprivation. These are the countries which are considered as showing the way to us.

We should question whether the subject knowledge that we impart on children in upper classes of schools, undergraduates of universities and such other institutions is adequate. You graduates may be able to discover some of the significant deficiencies if you look introspectively at what you yourselves know about life, the human condition, the environment you live in, your body, how to protect your health and the environment, how to determine whether any information given to you is valid or not, and how to plan the strategy and harness resources for attaining a goal.

One thing that should be kept in mind at all times is that it would be amounting to self-deceit if one feels that one deserves respect on account of the learning of notes and reading of books that was done to qualify for the degree. The same thing can be said about the specific competencies that we have attained. We should question the respectability of such limited competencies, particularly those that can be practised while being seated comfortably on a chair.

The extent of knowledge and skills that we can attain in any science, art or craft, and the progress which mankind can ever attain is limited in scope. Therefore we should never feel proud about our mastering such and such a topic; and one should not boast about that kind of mastery. We cannot make such claims about even the things that we can do or know best. However cautious and attentive we are, and irrespective of whether we use the most refined and advanced of methodology, we will create waste, disorder and distress somewhere or other in all that we do. The useful outcome is generally the smaller of all the results of our action.

Getting formally educated is like walking on an endless road. It is much better to get off that road and do things that are connected with our livelihood as early as possible. The time to do so is when one feels that one has the self- confidence to work towards the attainment of life goals and has the ability to recognize and harness the resources necessary for it. This is because there is really no end to the formal knowledge that we can find. What one truly claim to know is **that there is so much that one does not know**. Your skills will improve only if you actually practise them. Learning the description of the methodology and spending time criticising others who are actually practising will not help in improving your own performance. This is why even those who do not have degrees do wonderfully well in the world of work; and why they also are able to live in good **mental and physical** health.

We read recently a comment made about the industrial and economic decline of the United States of America. According to that commentator, the reason for the relative success of Japan, Korea Taiwan, China and Singapore, and the decline of the US is the greater attention paid to formal education by the successful countries, and the low priority given by both children and parents in the US. We, however, can see other reasons. One is that it is natural for an economy to undergo ups and downs, and will no always stay on top. Another reason is that people in those newly developed countries, however highly educated they are, have a regard for traditions, conform to standards and follow prescribed routines. While following such routines to the letter, these heirs to Buddhist and Chinese culture are also consciously thinking of new developments and innovations. They consider that completing a task methodically, and critically reviewing and revising procedures are two distinct phases of one's work which should not be mixed-up Therefore, while they are actually engaged in a task they will not dilute their efforts on their own, and write off standards and norms. Another key feature in those countries is the general acceptance that a job of work must be done according to a plan with full concentration of mind and body.

In our country, what happens is completely in contrast with this. In most instances, starting from the manager to the labourer the intention is to do some 'make believe' regardless of the accepted procedures and standards. We can give enough examples of such happenings. People also do not hesitate to interrupt their work partway and engage in criticizing others. At the same time, the ability to make workable suggestions and thinking of feasible alternatives is very rare.

Although in our country there are great traditions and deep knowledge regarding mental culture and the mind, there is no effort to apply them to real life and daily duties. They are not even mentioned in such contexts. A very successful approach used in Japan is referred to as '**KAIZEN**', meaning *dhyana applied to work*. This goal-seeking methodology is applied to life and industry without any feeling of shame or reluctance, and with great success. I wonder whether our graduates even think of such things as dhyana, sati, guarding and disciplining of the mind, and being goal-directed.

Today the very operation of universities has become problematic. The management in many situations is disorderly. A key to sound management is close contact which facilitates the formation of good relationships. If we were to distance ourselves from students thinking that they belong to unions which will take up their causes, will form groups to achieve narrow ends, and are intent on making commotions,

we thereby become weak. In many situations students are interested in debate and conflict. For that very reason, closeness, contact, and moving with them is essential. They need our leadership and guidance in fashioning their lives, analysing and evaluating social situations, and ethical development. Distancing ourselves would be detrimental to them, even if that is not our intention. Our service to students should not be confined to giving subject knowledge and specific skills. If so, the future generations would not be brought up correctly. Hence, we must deliberately make connections with our students. We must never devalue any one of them. We must not consider any one inferior on account of intellect and age. We must count students as being among those whom we consider the best friends. I personally know the value of such friendship. In any part of Sri Lanka I can find close friends. I know that they care for me. I never feel lonely out there.

It is not my intention to end my address with a wish. Such wishes are pointless if you do not work tirelessly and with dedication. You only can create your own world out of the infinite number of things in the universe. Therefore strive diligently towards the attainment of your goals.

Thank You.

1992.07.24